

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: C. Berg [Minderune]

Citation: Drachmann, Holger: "C. Berg [Minderune]", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 347. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56783/facsimile.pdf> (tilgået 01. december 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

„Og stiger den, tryk paa sin egen Natur,
og rækker den svimlende Tinde:
den glemmer, trods Virak og Caver, ej
sin Mo'r, som rørte den første Dølg
i Vaffelbutikken derinde!“ ...

Saa taled hun, „Musers og Gratiers Pryd“,
som havde af Guldskaalen drukket
og kerdt, hvad Malurt paa Bunden laa:
det var, som ud i det fjerne hun saa —
og vendte sig bort — og sukked.

Nu drages med Sort det lyse Hus,
Remisen for Thespis' Kærre;
og dækt af Hæder, og sænket i Fred
lægger den rige Natur sig ned
jævne sin henfarne Herre.

Og Telegrammer og Blomster og Vers
smykker de øde Stuer.
Hun rakte os Haanden ved mangen Fest;
vi rækker vor Krans, som taknemmelig Gæst,
til Fruen for Scenens Fruer.

C. BERG

Novembermåneden spændte ud
sin Skærm, saa klam, saa tung, saa graa,
— og Brystet stønede — Herregud,
skal da hvert Haab om Lys forgaa?
Skal intet staa med fast Kontur,
skal Træ og Busk og Hegn og Mur
hensvømme i et Valle-Hav,
hvor Aaret grøv sin Grav.

Nej — lad saa Skærmen sænke sig
ned over ham, som stout og bred
saa daarligt mægted tænke sig,
at alt gik ned og stedse ned:
Den sidste store Bordekraft,
som dette Bondeland har haft,
om Klokkerne ringer nok saa dump,
dør ikke i en Sump.

Nej lad kun Mulmet spænde ud
 sin Skærm saa centnertung og graa,
 just denne Klokke bærer Bud:
 at Lys og Kraft kan ej forgaa!
 Den Død, som strakte Kæmpen hen,
 den holder Mandtal mellem Mænd:
 der svulmer op et vaarfriskt Hav,
 hvor Berg gik i sin Grav!

Og vi som stod den Høvding nær,
 der drog saa let sit sidste Suk,
 vi — Ven og Uven blandt den Hær,
 der skifted med ham Smil og Hug:
 Vi, som jo ynder Genbyrds Tvist,
 vi fandt ham, hvor vi tog ham sidst,
 og „Enhedsmærkets“ Øgenavn
 blir ham en Hæders-Bavn!

Det, som hos ham var bredt og trygt,
 det bør vi søge hos os, hver
 som gribes stundom bitter-sygt
 i Livets strenge Landnamsfærd.
 Af hans Naturbunds rige Jord
 vi ejer mer', end selv vi tror:
 Ja blot vi stoled trygt derpaa,
 saa var der Land at naa! —

Et Enhedsmærke var den Mand,
 hvem ingen Taager gjorde graa,
 som ej November var i Stand
 med sine Livs-Tvivl ned at slaa;
 han var et Fjæld, en fast Kontur —
 kun Døden nedbrød denne Mur,
 men Bruset fra et Junihav
 ombølger Kæmpens Grav.

Og vifter det en Solskinsdag,
 med friske Briser over Vang,
 og smælder højt de hundred Flag
 til glade Stemmers Frihedssang:
 Saa staar han for os bred og stor,
 den Mand, der synger før i Kor,
 den Mand, i hvem en Sanger bor,
 som selv paa Teksten tror.